

των μαθητών

Συνέντευξη

Τάσος Καλούτσας:

Ο ρόλος της λογοτεχνίας είναι η ανάδειξη της ανθρωπιάς μας

ΣΕΛΙΔΑ 5

Απόψεις

Η μουσική τραπ:

Είστε υπέρ ή κατά;

ΣΕΛΙΔΑ 2

Τοπική ιστορία

Η ιστορία της Καλαμαριάς

ΣΕΛΙΔΑ 3

Έρευνα

Η κλιματική αλλαγή στην πόρτα μας

ΣΕΛΙΔΑ 4

Ο συνάδελφός μας...

Γιώργος Ιωάννου

ΣΕΛΙΔΑ 5

Δικαιώματα

Μάχσα Αμίνι:

Η επανάσταση των γυναικών του Ιράν

ΣΕΛΙΔΑ 7

Έρευνα

Η βία πάνω από την πόλη

ΣΕΛΙΔΑ 6

Πολιτισμός

25^ο φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

ΣΕΛΙΔΑ 7

Ανακαλύπτοντας τη δημοσιογραφία

Η επίσκεψη του Γ3 στην TV100 και στο τμήμα ΜΜΕ του ΑΠΘ

ΣΕΛΙΔΑ 8

Πολιτισμός

Μίκης Θεοδωράκης: Ένα φαινόμενο της μουσικής

ΣΕΛΙΔΑ 2

Βαδίζοντας στα ίχνη της ιστορίας

Τα απολυμαντήρια της Καλαμαριάς χαμένα στο χάρτη

Δύσκολα θα μπορούσε να φανταστεί κανείς πως λίγα μέτρα πιο κάτω από τα καφέ της Νικολάου Πλαστήρα, εκεί που πίνει τον καφέ της όλη η Καλαμαριά και οι Θεσσαλονικείς, έχει γραφεί με δάκρυα και πόνος ένα κεφάλαιο της σύγχρονης ιστορίας μας. Δυστυχώς, είναι εξαφανισμένο από το χάρτη, αφού δεν υπάρχει τίποτα για να το θυμίζει στους περαστικούς που περπατούν αμέριμνοι ή κάνουν το τζόκινγκ τους κάθε πρωί.

Τα απολυμαντήρια, ή αλλιώς Λοιμοκαθαρητήρια δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου για ανθρώπους και αντικείμενα και στεγάστηκαν σε δύο κτίσματα στη παραλία της σημερινής Πλαζ της Αρετσούς. Το φθινόπωρο του 1918, μετά την αποχώρηση των στρατευμάτων, όλες οι εγκαταστάσεις εγκαταλείφθηκαν.

Χρήση απολυμαντηρίων

Τον Αύγουστο του 1922 ο ελληνικός στρατός νικήθηκε από τον Κεμάλ, στα βάθη της Καππαδοκίας. Η ορμητική επίθεση του τουρκικού στρατού μέχρι τα μικρασιατικά παράλια και η εξόντωση εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων έκανε πάνω από 1.200.000 Έλληνες να αναζητήσουν καταφύγιο στην Ελλάδα. Ο Πειραιάς και ιδιαίτερα η Θεσσαλονίκη αποτέλεσαν τα κύρια λιμάνια προσφύγων. Οι πρόσφυγες που κατέφτασαν στη Θεσσαλονίκη, συγκεντρώνονταν κυρίως στην Καλαμαριά. Στις 30 Ιανουαρίου του 1923, υπογράφηκε ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, η σύμβαση ανταλλαγής πληθυσμών με αποτέλεσμα να ξεριζωθούν όλοι οι Έλληνες της Μικράς Ασίας. (συνέχεια στην 3^η σελ.)

Editorial

Με τα μάτια των μαθητών

Μετά από τριάντα χρόνια γόνιμης παρουσίας μου στην εκπαίδευση διαπιστώνω μελαγχολικά στην πράξη εκείνο που υπαινίσσεται στους «Παραλληλισμούς» του ο Νίκος Καββαδίας για τα «ολόλευκα μα πένθιμα σχολεία των Δυτικών». Εκείνο που τους καταμαρτυρεί είναι πως «τους λείπει η κίνηση, η άνεση του χώρου κι η χαρά». Το διαπίστωσα πρόσφατα παίζοντας κιθάρα στους μαθητές μου όταν είδα πως έλαμπαν τα μάτια και τα πρόσωπά τους. Λίγες είναι οι ευκαιρίες που τους δίνει το ελληνικό σχολείο για να δημιουργήσουν, να χαρούν, να εκφράσουν τον βαθύτερο εαυτό τους. Μια τέτοια πρόκληση αποτέλεσε η έκδοση της εφημερίδας που αποφασίσαμε στο πλαίσιο του «Πολιτιστικού προγράμματος» με το Γ3.

Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για όλους μας. Ο κόσμος αλλιώς. Με τα μάτια και τη φωνή των μαθητών. Ανακάλυψαν τη χαρά της δημιουργίας, της συνεργασίας, της έκφρασης δικής τους γνώμης που σου δίνει ταυτότητα και αυτοπεποίθηση, της κριτικής σε απόψεις και στάσεις ζωής, την επιλογή του θεμάτων που σου αρέσει. Μαθαίνεις τη γλώσσα μέσα από το ύφος και τις ανάγκες ενός δημοσιογραφικού κειμένου, την Ιστορία μέσα από τη μικροκλίμακα της τοπικής ιστορίας, τη γνώση στην πράξη μέσα από τις επισκέψεις στην τηλεόραση της TV100 και στα αμφιθέατρα του τμήματος «Δημοσιογραφίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης» του ΑΠΘ που μας υποδέχτηκαν φιλόξενα και το σχολείο ανοίχθηκε στην κοινωνία. Η εφημερίδα αυτή είναι η σκέψη μιας νέας γενιάς. Ένα εγχείρημα για να αποκτήσουν ταυτότητα, να σταματήσουν να είναι αόρατοι και να αποκτήσουν τη δική τους φωνή. Είναι η «Φωνή των Μαθητών».

Μάκης Καραγιάννης

Μαθηματικός - Σύμβουλος της Έκδοσης

Debate Μουσική trap: Είστε υπέρ ή κατά;

Η μουσική trap είναι ένα υπό-είδος της ραπ και του χιπ-χοπ. Άλλοι την αγαπούν κι άλλοι τη μισούν. Αυτοκίνητα, όπλα, ναρκωτικά, flex (=το να κάνεις επίδειξη πλούτου), γυναίκες είναι συχνά μοτίβα στους στίχους της με εκατομμύρια προβολές. Ζητήσαμε από δυο συμμαθητές να μας πουν την άποψή τους:

ΥΠΕΡ: Νίκος Κωφίδης

Η τραπ με γεμίζει ενέργεια και ρυθμό

Η Trap μουσική είναι ένα είδος μουσικής που έχει αναδειχθεί τα τελευταία χρόνια σε χώρες όπως την Ελλάδα. Προσωπικά, η trap μουσική μου αρέσει για διάφορους λόγους. Ο κυριότερος είναι πως έχουν κολλητικά beats, τα οποία είναι δυνατά και επαναλαμβανόμενα μπορούν να κολλήσουν στο μυαλό και να ωθήσουν τον ακροατή στον χορό. Ένας άλλος λόγος είναι η επιθετικότητα και η ενέργεια. Η trap μουσική παρουσιάζει τέτοια χαρακτηριστικά με πολλά bassdrops και δυνατά ρυθμικά κομμάτια που μπορούν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό συναίσθημα ενέργειας και δύναμης. Τέλος, η εικόνα. Η trap μουσική συχνά συνοδεύεται από ένα ειδικό στυλ, που περιλαμβάνει στοιχεία όπως μαύρα ρούχα, μακριά μαλλιά, χρυσές αλυσίδες και τατουάζ.

ΚΑΤΑ: Ιουλία Μπους

Η τραπ είναι χυδαία και μισογυνική

Η τραπ είναι μουσικό υποείδος που δημιουργήθηκε κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1990 και τις αρχές της δεκαετίας του 2000 από το χιπ χοπ του Νότου στις Νότιες Ηνωμένες Πολιτείες. Τα τελευταία χρόνια έχει ενσωματωθεί με την ηλεκτρονική χορευτική μουσική (EDM) από καλλιτέχνες που έχουν κάνει ρεμίζ και έχουν δημιουργήσει τραγούδια τραπ με χαρακτηριστικά που μοιάζουν περισσότερο στην EDM. Πλέον είναι το πιο δημοφιλές είδος μουσικής μεταξύ των νεότερων γενιών, με τις απόψεις για την αξία της να αντιμάχονται. Η προσωπική μου άποψη είναι πως η τραπ μουσική είναι άκρως απρεπής. Μέσω της χυδαίας γλώσσας που χρησιμοποιεί, της ωραιοποίησης των ναρκωτικών και της εγκληματικότητας, της αντικειμενοποίησης των γυναικών και του μισογυνισμού, προβάλλει λάθος πρότυπα που σταδιακά υιοθετεί η κοινωνία.

Μίκης Θεοδωράκης

Λίγες προσωπικότητες εκφράζουν εμβληματικά την πολιτισμό και την Ιστορία των τελευταίων 70 χρόνων όπως ο Μίκης Θεοδωράκης. Συνθέσεις του έχουν ερμηνευτεί από καλλιτέχνες παγκοσμίου φήμης, όπως οι Beatles, η Σίρλεϊ Μπάσεϊ, η Τζόαν Μπαέζ και η Εντίθ Πιάφ, ενώ έχει γράψει μουσική για γνωστές ταινίες όπως: *Αλέξης Ζορμπάς* (1964), *Z* (1969) και *Σέρπικο* (1973).

Ο Μίκης (Μιχαήλ) Θεοδωράκης (Χίος, 29 Ιουλίου 1925 – Αθήνα, 2 Σεπτεμβρίου 2021) ήταν Έλληνας συνθέτης, στιχουργός και πολιτικός κρητικής και μικρασιατικής καταγωγής. Ως πολιτικός υπήρξε υπουργός και 5 φορές εκλεγμένος βουλευτής του ελληνικού κοινοβουλίου. Μέχρι τον θάνατό του, θεωρούταν ως ο μεγαλύτερος εν ζωή Έλληνας συνθέτης του 21ου αιώνα. Το 1960 θα ηχογραφηθούν για πρώτη φορά με τη φωνή του Γρηγόρη Μπιθικώτση ο «Επιτάφιος» του Γιάννη Ρίτσου. Είναι η εποχή, που ο Θεοδωράκης περνάει στο χώρο του τραγουδιού και «παντρεύει» τους λαϊκούς ρυθμούς, τα λαϊκά όργανα, τους λαϊκούς τραγουδιστές και την ποίηση των κορυφαίων εκπροσώπων της γενιάς του '30 (Σεφέρης, Ελύτης, Ρίτσος κ.ά.). Από τα έργα του εκείνης της περιόδου ξεχωρίζουν τα: «Αρχιπέλαγος», «Πολιτεία Α' και Β'», «Επιφάνεια», «Μαουτχάουζεν», «Άξιον Εστί». Επίσης, θα γράψει μουσική για την ταινία του Μιχάλη Κακογιάννη «Ζορμπάς» (1964) και για δύο θεατρικές παραστάσεις που σημάδεψαν τη δεκαετία του '60, τη «Μαγική Πόλη» και τη «Η γειτονιά των Αγγέλων». Στην εξηντάχρονη καριέρα του έγραψε πάνω από 1.000 τραγούδια, πολλά συμφωνικά έργα, καντάτες και ορατόρια, μουσική για δεκάδες θεατρικά έργα και τραγωδίες, όπερες και μουσική για τον κινηματογράφο. Ο Μίκης Θεοδωράκης έφυγε από τη ζωή στις 2 Σεπτεμβρίου 2021, σε ηλικία 96 ετών.

Θοδωρής Ροδινός

Ιστορία της κατασκευής των απολυμαντηρίων

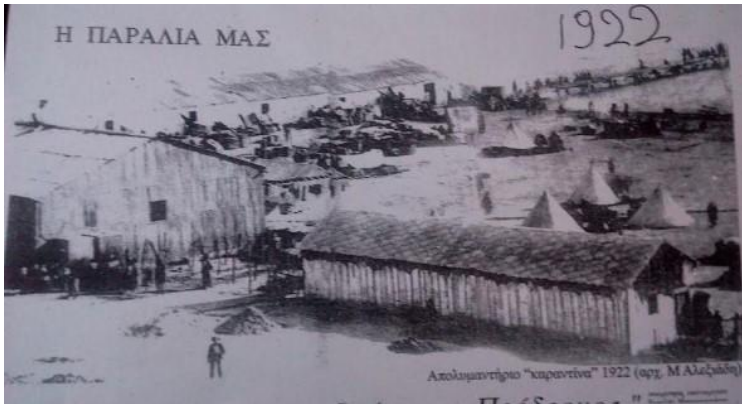
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ

Η περιοχή που σήμερα ονομάζουμε Καλαμαριά έχει πανάρχαια ιστορία. Η Καλαμαριά είναι προάστιο της Θεσσαλονίκης στο νοτιοανατολικό τμήμα του Πολεοδομικού Συγκροτήματος Θεσσαλονίκης. Ο Δήμος Καλαμαριάς είναι ένας από τους πιο πυκνοκατοικημένους δήμους της Ελλάδας με έκταση 7,2 τ. χλμ και πληθυσμό 92.238 κατοίκους.

Η ζωή στην Καλαμαριά άνθισε πριν καν ιδρυθεί η Θεσσαλονίκη από τον Κάσσανδρο, το 315 π.Χ. Πιο συγκεκριμένα, στο ακρωτήριο της Καλαμαριάς, το Καραμπουρνάκι, οι αρχαιολογικές ανασκαφές και έρευνες επιβεβαίωσαν την ύπαρξη ενός προϊστορικού οικισμού. Αυτός γνώρισε μεγάλη ακμή τον 5ο αιώνα π.Χ. αιώνα, αφού από τα ευρήματα αποδείχθηκε η επικοινωνία του με τον Μυκηναϊκό πολιτισμό, την Αττική, την Ιωνία και τα νησιά του Αιγαίου. Σήμερα οι αρχαιολόγοι εκτιμούν ότι το Καραμπουρνάκι ταυτίζεται με την Αλία Θέρμη δηλαδή το εμπορικό λιμάνι της αρχαίας Θέρμης. Επίσης, ιδιαίτερο αρχαιολογικό ενδιαφέρον παρουσιάζει και το υποθαλάσσιο τείχος κατά μήκος της ακτής στο Καραμπουρνάκι. Η ονομασία Καλαμαριά πρωτοεμφανίστηκε το 1083 και αναφερόταν σε όλη την περιοχή νοτιοανατολικά της Θεσσαλονίκης και όχι μόνο στην περιοχή του σημερινού δήμου. Προέρχεται από τη φράση Σκάλας μεριά, όπου Σκάλα εννοείται η αποβάθρα του στόλου που αποτελούσε έδρα του βυζαντινού Θέματος της Καλαμαριάς. Στη μεγαλύτερη έκταση της σημερινής Καλαμαριάς όπως κέντρο Καλαμαριάς, Αρετσού, Καραμπουρνάκι, Βυζάντιο, Βότση, Φοίνικα, αλλά και πιο πέρα μέχρι τη Σχολή Πολέμου, οι αγγλογάλλοι σύμμαχοί μας δημιούργησαν διάφορες εγκαταστάσεις, για τις ανάγκες του Μακεδονικού Μετώπου κατά των Κεντρικών Δυνάμεων, στη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1915-1918). Αεροδρόμια, στρατόπεδα, αποθήκες ανεφοδιασμού, νοσοκομεία, απολυμαντήριο, ακόμη και κοιμητήριο. Επίσης, κατασκεύασαν σιδηροδρομική γραμμή για μεταφορά πολεμοφοδίων από το λιμάνι της Θεσσαλονίκης μέχρι την περιοχή της Σχολής Πολέμου. Διέσχισε την ανατολική Θεσσαλονίκη περνώντας περίπου παράλληλα της Παπαναστασίου, από τη Χαριλάου και τις παρυφές του Βότση και του Φοίνικα.

Στο υπόλοιπο τμήμα της η Καλαμαριά ήταν ακατοίκητη μέχρι το 1920. Τότε ήρθαν με ατμόπλοια εδώ οι πρώτοι Έλληνες πρόσφυγες από τον Καύκασο και τη Ρωσία.. Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή του 1922 και την υποχρεωτική Ανταλλαγή των Πληθυσμών με τη συνθήκη της Λοζάνης του 1923, πολύ περισσότερα κύματα εξαντλημένων προσφύγων υποδέχθηκε εδώ η Καλαμαριά.

Μαριάννα Χάιτα

«...όταν ήρθαμε εδώ πέρα, όχι μόνο εμείς, καράβια ερχόντουσαν συνέχεια, απ' τον Πόντο θέλεις, απ' την Πόλη, απ' τη Μικρασία θέλεις, απ' τη Σμύρνη θέλεις... Εδώ ήταν η αποβάθρα, εδώ βγαίνανε όλοι.»
Μαρτυρία Χρήστου Χατζηδράκη

Η διαδρομή των προσφύγων ήταν πολύ δύσκολη. Οι άνθρωποι έπαιρναν μαζί τους τα απαραίτητα και κινδύνευαν να χάσουν ακόμη και την ίδια τους την ζωή αντιμέτωποι με τα βίαια κύματα της θάλασσας, τις μηδαμινές συνθήκες υγιεινής και τις ασθένειες που τους περιτριγύριζαν .

Απολυμαντήρια και πρόσφυγες

Τα απολυμαντήρια ήταν ο πρώτος χώρος υποδοχής των προσφύγων μόλις κατέβαιναν από το καράβι και έφταναν στην ξηρά με τις βάρκες. Αποτελούνταν από δύο μεγάλες ξύλινες παράγκες που στην μια ήταν εγκαταστημένη μία απολυμαντική μηχανή για ρούχα , σκεύη και τα υπόλοιπα υπάρχοντά τους. Στην άλλη παράγκα τους υποχρέωναν να περάσουν οι ίδιοι μια διαδικασία απολύμανσης, δηλαδή τους κούρευαν και έκαναν λουτρό με ισχυρά καθαριστικά και παγωμένο νερό. Έπειτα τους μετέφεραν σε θαλάμους και τους έδιναν ένα κομμάτι από αυτούς, το οποίο οι πρόσφυγες το χώριζαν με φαρδιά υφάσματα και αποτελούσαν τα διαμερίσματά τους .

Σκοπός των Απολυμαντηρίων ήταν να προληφθεί η μετάδοση ασθενειών στον τοπικό πληθυσμό, καθώς ο τύφος και η δυσεντερία βρισκόνταν σε έξαρση και οι συνθήκες διαβίωσης ήταν άθλιες. Η διαδικασία της απολύμανσης ήταν μία μάλλον μαρτυρική και εξευτελιστική διαδικασία για τους πρόσφυγες. Οι γυναίκες βίωναν το κούρεμα ως μια ταπεινωτική και βίαιη επέμβαση στο σώμα και την αξιοπρέπειά τους.

Στα Απολυμαντήρια έφτασαν συνολικά περίπου 355.000 άτομα, πρόσφυγες από την Μικρά Ασία, τη Θράκη, τον Καύκασο και τον Πόντο, ενώ από αυτούς 22.000 άτομα πολλά παιδιά μέσα σε αυτούς τους χώρους ξεψύχησαν. Χάθηκαν τόσοι άνθρωποι τζάμπα, χωρίς να το αξίζουν. Οι Έλληνες αντιμετώπιζαν τους πρόσφυγες, με τους οποίους είχαν τις ίδιες ρίζες εξευτελιστικά και δεν ενδιαφέρονταν για τα ανθρώπινα δικαιώματά τους. Τους έβλεπαν ως υποδεέστερους και ανίκανους

«...Ερχόμαστε εδώ που είναι η πλαζ, απέναντι μάς έβγαλε το πλοίο. Ήταν μια ξύλινη σκάλα, ανεβαίναμε , να 'ρθουμε προς τα εδώ. Εκεί ήταν κάτι απολυμαντήρια και παίρναν τον κόσμο για απολύμανση και τους κόβαν τα μαλλιά, γυναίκες και άνδρες». **Μαρτυρία Παναγιώτη Ευθυμιάδη.**

«...Μας βάλαν στη σειρά τα μικρά και τις γριές, και μας κούρευαν. Έκλαιγα, φώναζα: ψάξε με, δεξ με, δεν έχω ψείρες! Με το ζόρι με κούρεψαν, Σα κολοκύθι με κάνανε». **Μαρτυρία Καλλισθένης Καλλιδου**

Άλλη χρήση Απολυμαντηρίων

Το Απολυμαντήριο σχετίζεται με μία ακόμη τραγική πτυχή της σύγχρονης ιστορίας στη Θεσσαλονίκη, αυτή του διωγμού και της εξόντωσης των Εβραίων κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το καλοκαίρι του 1942, οι γερμανικές αρχές κατοχής συγκέντρωσαν πολλούς Εβραίους Θεσσαλονικείς για καταναγκαστικά έργα στη Μακεδονία. Προηγήθηκε η απολύμανσή τους στο Απολυμαντήριο της Καλαμαριάς, όπου τους μετέφεραν πεζούς. Η κ. Ιωαννίδου συνοψίζει ότι «ίσως το γκρέμισμα του Απολυμαντηρίου απολύμανε και τον χώρο από τις τραυματικές προσφυγικές μνήμες».

Το μοναδικό υλικό ίχνος που έχει μείνει για να θυμίζει την ύπαρξή του είναι το όνομα της στάσης των αστικών λεωφορείων που περνά πάνω από τον χώρο της πλαζ, στην οδό Νικολάου Πλαστήρα. Δυστυχώς 100 χρόνια μετά δεν υπάρχει ένα τοπόσημο που να θυμίζει το δραματικό γεγονός. Σήμερα, ενεργοί πολίτες και δήμος τρέχουν μία προσπάθεια να ανακηρυχθεί η περιοχή σε τόπο Ιστορικής Μνήμης και να στηθεί ένα μνημείο για να θυμίζει στις επόμενες γενιές τι συνέβη την περιοχή αυτή.

**Μαρία Τσιολάκη
Ελίνα Κασαπίδου
Ιωάννα Φουντούκη
Κασσιανή Μπαμπατζιάνη**

Οι επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής στη ζωή μας

Τα αποτελέσματα της μας επηρεάζουν όλους κι έχουν μεγαλύτερη επίδραση στους ευάλωτους πληθυσμούς. Την ακούμε πολύ συχνά, αλλά για τι ακριβώς όμως πρόκειται; Μέσω της καύσης ορυκτών καυσίμων, τη γεωργία, την κτηνοτροφία, την παραγωγή χημικών ουσιών και την αποψίλωση των δασών, τεράστιες ποσότητες αερίων του θερμοκηπίου, όπως το διοξείδιο του άνθρακα, προστίθενται στην ατμόσφαιρα, συνοδεύοντας αυτά που υπάρχουν φυσικά. Η διαδικασία αυτή, γνωστή ως κλιματική αλλαγή, επιφέρει πολλές επιπτώσεις στον πλανήτη μας, ο οποίος μεταμορφώνεται σταδιακά, μειώνοντας τα αποθέματα νερού και τροφίμων.

Οι **επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής** γίνονται αντιληπτές στο φυσικό περιβάλλον, στα οικοσυστήματα και στις ανθρώπινες κοινωνίες. Μάλιστα, οι επιβλαβείς επιδράσεις της στην υγεία του ανθρώπου είναι πολλές, σημαντικές και κάποιες απ' αυτές ήδη ορατές.

Αρχικά, είναι ορατή η ρύπανση της ατμόσφαιρας με αυξημένες ποσότητες όζοντος και αιωρούμενων σωματιδίων, εξαιτίας των αυξημένων θερμοκρασιών και πυρκαγιών των δασών. Άμεση συνέπεια του ίδιου γεγονότος είναι η **αύξηση των αλλεργικών αντιδράσεων του αναπνευστικού συστήματος καθώς και των επεισοδίων άσθματος αφού παρατηρείται αύξηση στη γύρη στην ατμόσφαιρα**. Επιπλέον, Οι μεταβολές στις βροχοπτώσεις έχουν ως αποτέλεσμα να συμβαίνουν όλο και πιο συχνά εκτεταμένες πλημμύρες και παρατεταμένες ξηρασίες. Τα φαινόμενα αυτά έχουν πολλαπλές συνέπειες. Εκτός από τους θανάτους λόγω **πνιγμών και τραυματισμών**, τα νερά των πλημμυρών μολύνουν τα συστήματα παροχής του πόσιμου νερού. Τέλος, οι υψηλές θερμοκρασίες απορρέουν στον **πολλαπλασιασμό εντόμων όπως τα κουνούπια, που αποτελούν φορείς πολλών λοιμωδών νόσων**. Τα ζώα είναι μία ευρύτερη ομάδα, που βιώνει τρομερές συνέπειες από τη κλιματική αλλαγή. Αρχικά, εξαιτίας των αυξημένων θερμοκρασιών, λήγει η χειμερία νάρκη ορισμένων νωρίτερα, διαταράσσοντας την αναπαραγωγική τους ρουτίνα και κατά συνέπεια τον πληθυσμό τους. Έχει αποδειχθεί επίσης, πως οι απότομες μεταβολές των συνθηκών του

περιβάλλοντος προκαλούν προβλήματα υγείας στα ζώα, τα οποία με τη σειρά τους έχουν τη δυνατότητα μετάδοσης τους σε ανθρώπους. Επιπλέον, το λιώσιμο των πάγων αφενός αυξάνει τη στάθμη του νερού της θάλασσας, αφετέρου στερεί το σπίτι από ζώα της Ανταρκτικής, σαν τις πολικές αρκούδες και αλεπούδες. Τέλος, έχουν προκληθεί αμέτρητες πυρκαγιές σε δάση, τα οποία φιλοξενούσαν τεράστιο πλήθος οργανισμών που κήκαν, διαταράσσοντας το οικοσύστημα.

Η κλιματική αλλαγή έχει επίσης σημαντικό αντίκτυπο στο έδαφος. Έχουν ήδη διαπιστωθεί οι επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής παγκοσμίως και συγκεκριμένα στο ευρωπαϊκό έδαφος. Πιο συγκεκριμένα, η **υγρασία του εδάφους** έχει μειωθεί σημαντικά στην περιοχή της Μεσογείου και έχει αυξηθεί σε μέρη της βόρειας Ευρώπης από τη δεκαετία του 1950. Η συνεχής μείωση της, μπορεί να εντείνει την ανάγκη άρδευσης στη γεωργία και να οδηγήσει σε μικρότερες σοδειές, ακόμη και σε ερημοποίηση, με πιθανώς δραματικές επιπτώσεις στην παραγωγή τροφίμων. Πλέον επισημαίνονται και άλλες επιπτώσεις στο έδαφος όπως η **διάβρωση**, η οποία μπορεί να επιταχυνθεί από ακραία κλιματικά φαινόμενα, όπως έντονη βροχοπτώση, ξηρασία, κύματα καύσωνα και καταιγίδες. Εκτός από το ότι προκαλεί την απώλεια εκτάσεων γης, η **άνοδος της στάθμης των θαλασσών** ενδέχεται να

επιφέρει μεταβολές στο έδαφος σε παράκτιες περιοχές ή να μεταφέρει ρύπους, μεταξύ άλλων και αλάτι, από τη θάλασσα.

Είναι πλέον ευρέως διαδεδομένη η ανάγκη λήψης μέτρων ενάντια της κλιματικής αλλαγής. Αυτά μπορεί να ποικίλουν, από τη φύτευση νέων δέντρων με σκοπό αντικατάστασης αυτών που έχουν καεί, ή τη δημιουργία 'πράσινων' τοίχων και στεγών, ως την εύρεση τρόπων εξοικονόμησης νερού και τη μειωμένη χρήση καυσίμων και χημικών ουσιών. Μάλιστα, πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν ήδη προετοιμάσει εθνικά σχέδια για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής, θέτοντας το παράδειγμα για τις υπόλοιπες. Ως λαός, οφείλουμε να συμβάλλουμε στην καταπολέμηση ενός παγκόσμιου προβλήματος, στου οποίου τη δημιουργία βοηθήσαμε.

**Ιουλία Μπους
Θάλεια Λευκοπούλου
Σοφία Κουκουρικού
Αναστασία Νόνα
Δημήτρης Αβραμίδης
Σάββας Τσακιρίδης
Σαπιρίδου Εμμέλεια
Σαπουνά Φωτεινή
Λεοντίδης Βασίλειος
Πρέκας Ταξίαρχης**

Σε αυτό το φύλλο συνεργάστηκαν: Ιωάννα Φουντούκη, Αριάδνη Σελβιάδου, Πατρώνη Ευανθία, Θάλεια Λευκοπούλου, Μητρίτσης Δημήτριος, Αναστασία Κομπολίτη, Νίκος Κωφίδης, Πολύζου Στέλλα, Αναστασία Νόνα, Τσιραμπίδου Βασιλική, Ανδρέας Βατσικούρας, Ιουλία Μπους, Δημήτρης Αβραμίδης, Μαρία Τσιολάκη, Σάββας Τσακιρίδης, Μπαμπατζιάννη Κασσιανή, Μαριάννα Χάιτα, Μπερμπερίδης Χρήστος, Ντισλιάνη Τριανταφυλλιά, Σαπιρίδου Εμμέλεια, Σαπουνά Φωτεινή, Θεωδωρής Ροδινός, Λεοντίδης Βασίλειος, Ελίνα Κασαπίδου, Πρέκας Ταξίαρχης, Σοφία Κουκουρικού, Σωκράτης Πετρίδης, Σωτηρία Παυλίδη, Κωνσταντίνα Βαρή, Ηλίας Μαυρομάτης

Ο ρόλος της λογοτεχνίας είναι η ανάδειξη της ανθρωπιάς μας

Συνέντευξη του βραβευμένου συγγραφέα **Τάσου Καλούτσα** (Κρατικό Βραβείο Διηγήματος 2000, «Διαβάζω» 2001, Ίδρυμα Πέτρου Χάρη της Ακαδημίας Αθηνών 2011) στην **Αναστασία Κομπολίτη**. Ο Τάσος Καλούτσας (Θεσσαλονίκη, 1948) είναι φιλόλογος και συγγραφέας. Έχει γράψει 6 συλλογές διηγημάτων, μία μελέτη και διάφορα κριτικά σημειώματα.

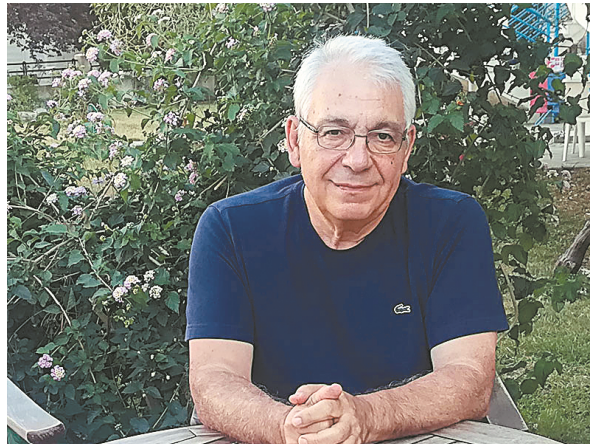
ΕΡ: Θα ήθελα να μου απαντήσετε σε μερικά ερωτήματα σχετικά με το διήγημά σας *Με το λεωφορείο*, που υπάρχει στα «Κείμενα».

Οπως έχετε επισημάνει σε αυτό οι πρώτοι πρόσφυγες ήρθαν το 1922. Πώς βλέπει η λογοτεχνία παρόμοια κοινωνικά προβλήματα;

ΑΠ: Χωρίς αμφιβολία ένα πολύ σοβαρό κοινωνικό ζήτημα είναι το προσφυγικό. Είναι και διαχρονικό και παίρνει τις ξεχωριστές διαστάσεις του ανάλογα με την εποχή που εκδηλώνεται. Το διήγημα «Με το λεωφορείο» αναφέρεται στους πρόσφυγες που είχαν έρθει στη χώρα μας μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης (1991) και προσπαθούσαν να ενσωματωθούν στην ελληνική κοινωνία και να κάνουν προκοπή. Όμως άλλα ονειρεύονταν να βρουν και δυστυχώς άλλα έβρισκαν. Αντιμετώπιζαν καθημερινά προβλήματα εργασίας, στέγασης, περιθωριοποίησης, ρατσισμού, ξενοφοβίας ή και ψυχολογικά. Προσωπικά είχα μαθήτριες που τα απογεύματα αναγκάζονταν να ξενοδολεύουν, βοηθώντας τις μάνες τους σε διάφορα σπίτια. Σε ακραίες περιπτώσεις έπεφταν και στα ναρκωτικά. Οι ντόπιοι, που ήδη απολάμβαναν για χρόνια τα «αγαθά του καταναλωτισμού και νεοπλουτισμού», συχνά τους έβλεπαν με μισό μάτι και τους εκμεταλλεύονταν. Παρ' όλα αυτά δεν ήταν λίγοι αυτοί που πρόκοψαν γιατί διέθεταν ζωτικότητα, σθένος και ψυχική αντοχή, «εργατικότητα και σοβαρότητα» όπως έλεγε και ο Γ. Ιωάννου για τους πρόσφυγες που είχαν εγκατασταθεί και παλιότερα στη χώρα και στην πόλη μας. Να συμπληρώσω ότι στο βιβλίο του «Η πρωτεύουσα των προσφύγων» αναφέρεται εκτεταμένα σε όλα αυτά, ενώ και ο χώρος όπου διαδραματίζεται η υπόθεση του δικού μου διηγήματός είναι πάλι η Θεσσαλονίκη και τα ανατολικά της προάστια.

ΕΡ: Τι μας προσφέρει η λογοτεχνία και τι σημαίνει σήμερα να είσαι πεζογράφος;

ΑΠ: Η λογοτεχνία εφευρίσκει τους δικούς της τρόπους να προσεγγίσει τα διάφορα προβλήματα και να μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων, ανάλογα και με την ιδιοσυγκρασία και την επινοητικότητα που διαθέτει ο κάθε συγγραφέας. Ξεκινώντας συνήθως από την παρατήρηση, στη συνέχεια με τη βοήθεια της μνήμης επεξεργάζεται το υλικό που της παρέχει η δεξαμενή της πραγματικότητας και το αναπλάθει με το δικό της μοναδικό τρόπο. Εγώ για παράδειγμα επέλεξα να

κοιτάζω την πραγματικότητα μέσα από το βλέμμα ενός αστυνομικού Διευθυντή, ο οποίος όμως, αντίθετα ίσως από ό,τι θα περίμενε κανείς αγκαλιάζει τους πρόσφυγες με συμπνετική ματιά, τους αντιμετωπίζει με κατανόηση και ανεκτικότητα, γιατί νιώθει το άγχος και την ανασφάλεια που βιώνουν και αντιτίθεται στις συμπεριφορές κοινωνικής αδιαφορίας και ρατσισμού που έχουν ως στόχο να τους απομονώσουν. Εκείνο που καταρχάς με συγκίνησε στο χαρακτήρα του και θέλησα να μεταφέρω στον αναγνώστη είναι το γεγονός ότι η αποφυγή της βίας αποτελεί το κύριο μέλημά του. Ένα πρώτο συμπέρασμα που βγαίνει είναι πως ο πεζογράφος παραλαμβάνει την πρώτη ύλη που του προσφέρουν τα γεγονότα – και που μπορεί να είναι εφιαλτική – και προσπαθεί με τη δουλειά του να πετύχει τη «μετουσίωσή» της σε μια διαφορετική πραγματικότητα, να την μεταμορφώσει και να την απαλύνει με τη δική του μεσολάβηση, αναδεικνύοντας κάποια βαθύτερα νοήματα ή αισθήματα. Γενικά πιστεύω πως ένα επιδραστικό αποτέλεσμα που θα προσδοκούσε σήμερα κάποιος από την ύπαρξη και το ρόλο της λογοτεχνίας θα ήταν να μας ευαισθητοποιήσει απέναντι στα κακώς κείμενα της κοινωνίας μας και να συμβάλει στη βελτίωση της συμπεριφοράς και την ανάδειξη της ανθρωπιάς μας.

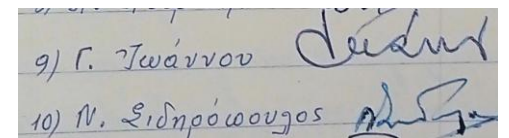
ΕΡ: Από την πείρα σας ως φιλόλογος για πολλά χρόνια στη Μέση εκπαίδευση τι θα συμβουλευάτε στους σημερινούς έφηβους που έχουν τη ζωή μπροστά τους;

ΑΠ: Οι σημερινοί έφηβοι έχουν να αντιμετωπίσουν μεγαλύτερους προβληματισμούς και δυσκολίες στη ζωή τους, αλλά παρουσιάζουν και μια αξιοθαύμαστα εύπλαστη προσαρμοστικότητα στις καταστάσεις, ίσως εξαιτίας της πρωτόγνωρης εξοικείωσής τους με την τεχνολογία και τα σύγχρονα εργαλεία της. Μόνο που αυτή θα ήταν φρόνιμο να συνδυαστεί με τη μελέτη κάποιων αξιόλογων βιβλίων και με μια επαρκή γλωσσομάθεια, γιατί σήμερα οι απαιτήσεις είναι μεγάλες και τα παιδιά αυτά πρόκειται να εξελιχθούν και στην πλειονότητά τους να αναπτύξουν δραστηριότητες ως «πολίτες του κόσμου». Μια γενική αρχή που ίσως τους βοηθήσει θα ήταν πως με οτιδήποτε έχουν στο μυαλό τους να ασχοληθούν να το κάνουν με αγάπη, «έντιμα και καλά». Το μεράκι πάντα επιβραβεύεται.

Ο συνάδελφός μας... Γιώργος Ιωάννου

Το 10^ο Γυμνάσιο Καλαμαριάς, με ιστορία 56 χρόνων, λειτούργησε για πρώτη φορά το 1967 προκειμένου να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του οικισμού του Φοίνικα. Ήταν παράρτημα του Μικτού Γυμνασίου Καλαμαριάς που στεγαζόταν στο σημερινό Δημαρχείο και βρισκόταν στο κέντρο της πόλης. Είναι ελάχιστα γνωστό, πως κατά την πρώτη περίοδο λειτουργίας ευτύχησε να έχει ανάμεσα στους καθηγητές του έναν από τους σημαντικότερους Έλληνες πεζογράφους, τον Γιώργο Ιωάννου. Μετατέθηκε στο Γυμνάσιο Καλαμαριάς τον Σεπτέμβρη του 1967 και δίδαξε για τέσσερα χρόνια στο παράρτημα του Φοίνικα μέχρι το σχολικό έτος 1970-71, οπότε και μετατίθεται στην Αθήνα, αρχικά σε γυμνάσιο και κατόπιν στο Υπουργείο Παιδείας. Είναι νωπές οι μνήμες γονέων ή παππούδων των σημερινών μαθητών, οι οποίοι μας αφηγούνται ιστορίες για την προσωπικότητα του καθηγητή και φιλόλογου Γιώργου Ιωάννου. Την ίδια περίοδο εκδίδει τα «Μαγικά παραμύθια του ελληνικού λαού» και τη συλλογή «Παραλογές» με λαογραφικό υλικό.

Η υπογραφή του στο βιβλίο πράξεων του Συλλόγου

Φυσικά αυτή η τετραετής θητεία του Ιωάννου στην Καλαμαριά, οποίος είχε αναγάγει τη Θεσσαλονίκη σε μύθο, βρήκε αργότερα θέση στον βιωματικό λόγο της πεζογραφίας του και συγκεκριμένα «Στο δικό μας αίμα» και την «Πρωτεύουσα των προσφύγων», όπου το βλέμμα του συγγραφέα παρατηρεί και καταγράφει τον «μέγα συνοικισμό της Καλαμαριάς, τη λαμπρή αυτή νέα ποντιακή πρωτεύουσα, όπου ζει όσο πουθενά αλλού το Βυζάντιο και η Τραπεζούντα», με το αρρενωπό, αθέατο, πείσμα ιδιαίτερα στις μεγάλες εθνικές γιορτές με την παρέλαση και τη δοξολογία στη μητρόπολη της, στον ναό του Σωτήρος.

Μάκης Καραγιάννης

Έρευνα

Η βία πάνω από την πόλη

Εμπειρίες συμμαθητών

«Μπουκάλια, πυρσοί και δακρυγόνα που εκτοξεύονταν παντού! Ξαφνικά κατά την διάρκεια του αγώνα, ξέσπασε χάος στις κερκίδες» μας αφηγήθηκε ένας συμμαθητής μας που ήταν παρών σε αγώνα μπάσκετ. «Δημιουργήθηκε πανικός από τους φοβισμένους φιλάθλους απαιτώντας την άμεση επέμβαση της αστυνομίας. Τρομάξαμε όλοι με τα γεγονότα ιδίως επειδή ο αγώνας ήταν σε κλειστό γήπεδο και ένα μέρος της κερκίδας είχε αρχίσει να γεμίζει καπνούς».

«Μερικά χρόνια πριν, πήγα με την οικογένειά μου σε έναν αγώνα ποδοσφαίρου» μας είπε κάποιος άλλος συμμαθητής. «Λίγο μετά το πρώτο ημίχρονο ξεκίνησαν να ακούγονται φωνές από παραδίπλα και σύντομα συνειδητοποιήσαμε πως μια ομάδα οπαδών είχε αρχίσει να παλεύει. Σιγά σιγά άρχισαν να μαζεύονται όλο και περισσότεροι –έμοιαζε με πεδίο μάχης! Ο καυγός είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις μέχρι που διαλύθηκε από την αστυνομία». Είναι μερικές περιπτώσεις της βίας στους αθλητικούς χώρους, που δυστυχώς έχει πάρει δραματικές διαστάσεις στην πόλη μας όπως έδειξε και τραγικό γεγονός της δολοφονίας του Άλκη Καμπανού πριν από ένα χρόνο από ανεγκέφαλους χουλιγκάνους.

Στατιστικά

Το 75% των συμμαθητών που ρωτήσαμε απάντησε ότι έχει δει σωματική βία σε γήπεδο. Το 100% των μαθητών που ρωτήσαμε απάντησε ότι έχει ακούσει λεκτική βία σε γήπεδο. Το 100% μαθητών που ρωτήσαμε απάντησε ότι πιστεύει ότι η βία στα γήπεδα είναι συχνή.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

Η βία στα γήπεδα είναι η ανάρμοστη και βίαιη συμπεριφορά οπαδών ομάδων, συνήθως ποδοσφαιρικών, που έχει ως συνέπεια την διατάραξη της τάξης. Αυτό το φαινόμενο εμφανίζεται με την μορφή υβριστικών συμπεριφορών στα γήπεδα κατά τη διάρκεια αγώνων, πολλές φορές με ρατσιστική διάθεση, επιθετική συμπεριφορά σε αυτούς τους χώρους, εισβολές οπαδών στον αγωνιστικό χώρο με βίαιες διαθέσεις, ομαδικές συγκρούσεις οπαδών εντός και εκτός των γηπέδων αλλά και δολοφονίες μεταξύ οπαδών που υποστηρίζουν διαφορετικές ομάδες.

ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΤΗ ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

Αν και το αθλητικό ιδεώδες είναι παγκόσμια αποδεκτό, τις τελευταίες δεκαετίες παρατηρούνται φαινόμενα φανατισμού και βίας στους αθλητικούς χώρους. Παράγοντες που συμβάλλουν σε αυτά τα γεγονότα:

α) Η εμπορευματοποίηση του αθλητισμού, η οποία προωθεί την επιδίωξη της νίκης με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο.

β) Η ανοχή του φανατισμού από τα σωματεία που ενθαρρύνουν την «οπαδοποίηση» των φιλάθλων. γ) Οι διαρκείς καταγγελίες για ευνοϊκές στάσεις από τον διαιτητή που έχουν δηλητηριάσει πλέον κάθε Έλληνα φίλαθλο.

δ) Οι πιεστικές συνθήκες ζωής, κυρίως στις μεγαλουπόλεις, η ανεργία και τα γενικότερα προβλήματα. ε) Άλλος ένας παράγοντας που συμβάλλει στα επεισόδια είναι η μερίδα του αθλητικού τύπου, που πολλές φορές εξάπτει τον φανατισμό - άμεσα ή έμμεσα – με προκλητικά πρωτοσέλιδα.

ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ

Προκειμένου να αντιμετωπιστούν τέτοια περιστατικά πρέπει να παρθούν μέτρα από την πολιτεία για τον περιορισμό βίαιων πράξεων στα γήπεδα, αλλά και να γίνουν προσωπικές προσπάθειες από τους ίδιους τους οπαδούς.

1) Η δημιουργία ειδικής τηλεφωνικής γραμμής στην οποία θα δίδονται πληροφορίες και στοιχεία για την παραβατική δραστηριότητα οπαδών στα γήπεδα. Σε αυτή την γραμμή θα απαντούν στο τηλέφωνο ψυχολόγοι, αστυνομικοί και άτομα που έχουν εκπαιδευθεί στην επικοινωνία.

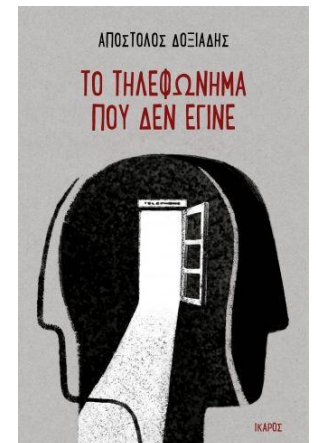
2) Η δημιουργία ειδικής μονάδας της αστυνομίας που θα ασχολείται κατά κύριο λόγο με την τήρηση της τάξης στα γήπεδα, θα βοηθήσει, καθώς θα έχουν πλέον εξειδίκευση στο αντικείμενο. 3) Τα ΜΜΕ και ο αθλητικός τύπος χρειάζεται να τοποθετούν στην σωστή τους διάσταση τα περιστατικά βίας, χωρίς να τα προβάλλουν, διαφημίζοντας τα. 4) Οι αθλητές χρειάζεται να παρακινούνται συστηματικά, προκειμένου να συμμετέχουν ενεργά σε προγράμματα μείωσης των επιθετικών και βίαιων συμπεριφορών ώστε ποτέ πια να μην ξαναθρηνησουμε παιδιά σαν τον Άλκη Καμπανό.

Σωκράτης Πετριδής
Σωτηρία Παυλίδη
Κωνσταντίνα Βαρή
Ηλίας Μαυρομάτης

Βιβλιοπαρουσίαση

Το τηλεφώνημα που δεν έγινε

«Το τηλεφώνημα που δεν έγινε» είναι ένα ψυχαναλυτικό και σύνθετο λογοτεχνικό αφήγημα.

Η περιπέτεια ενηλικίωσης του Απόστολου μέσα από μια αφήγηση που κινείται ανάμεσα στο μυθιστόρημα και στην αυτοβιογραφία. Ο Δοξιάδης εξιστορεί της δύσκολες μέρες του ορφανοτροφείου στην Ουάσιγκτον και την Αθήνα του '80. Στη συνέχεια συνδέει την ουσία του φόβου και του θανάτου... και την καλλιέργεια της τέχνης. Κάνει πολλές αναφορές τη δυσλειτουργική σχέση με τον πατέρα του και πώς τον επηρέασε σε πολλές εκφάνσεις της ζωής του. Είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι στα μονοπάτια που ενώνουν το παρελθόν, το παρόν και προεικονίζουν το μέλλον, τα οποία έχει πλάσει ο συγγραφέας. Νομίζω είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί.

Αναστασία Κομπολίτη

Η τραγική ιστορία της Mahsa Amini

Οι γυναίκες του Ιράν υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους

Στις 16 Μαΐου συμπληρώθηκαν οκτώ μήνες από τον θάνατο της Mahsa Amini η οποία αποτέλεσε το σύμβολο της εξέγερσης για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων των γυναικών του Ιράν. Η νεαρή Ιρανή Mahsa Amini, που δεν αμφισβήτησε ποτέ τους θρησκευτικούς ηγέτες της χώρας ή τον ισλαμικό κώδικα ένδυσης, δήλωσαν πηγές προσκείμενες στην οικογένεια, θανατώθηκε κατά τη διάρκεια αστυνομικής κράτησης και προκάλεσε παγκόσμιες διαμαρτυρίες. Η Amini, από τη βορειοδυτική κουρδική πόλη Σακέζ, πέθανε τρεις ημέρες μετά τη σύλληψή της στο νοσοκομείο, αφού έπεσε σε κώμα. Ο θάνατός της προκάλεσε μεγάλη εκδήλωση αντιπολίτευσης στους δρόμους του Ιράν.

Οι αρχές αρνούνται ότι ξυλοκόπησαν την Amini και επέμειναν σε ανακοίνωσή τους ότι η αιτία θανάτου ήταν ξαφνική καρδιακή ανεπάρκεια, πιθανόν από προϋπάρχουσες συνθήκες. Όμως, η οικογένεια αρνήθηκε ότι η 22χρονη είχε προηγούμενα προβλήματα υγείας. Η Amini φρόντιζε τη δουλειά της και απέφευγε την πολιτική, δήλωσαν δύο πηγές από την οικογένειά της, χαρακτηριστικά που οι περισσότεροι Ιρανοί ελπίζουν ότι θα τους κρατούσαν μακριά από προβλήματα στην Ισλαμική Δημοκρατία. Αλλά στις 13 Σεπτεμβρίου, η Amini πλήρωσε βαρύ τίμημα, επειδή δεν πρόσεξε κάθε λεπτομέρεια των ρούχων της, όταν η ίδια και η οικογένειά της επισκέπτονταν τον θείο της στην Τεχεράνη. Συνελήφθη μόλις βγήκε από έναν σιδηροδρομικό σταθμό το βράδυ.

Η Amini βρέθηκε ξαφνικά αντιμέτωπη με την αστυνομία ηθικής, μια δύναμη επιφορτισμένη με τη σύλληψη ατόμων που παραβιάζουν τον συντηρητικό κώδικα ενδυμασίας του Ιράν, προκειμένου να "προάγει την αρετή και να αποτρέψει την κακία". Η τυπική μονάδα αποτελείται από ένα φορηγάκι με μικτό ανδρικό και γυναικείο πλήρωμα που περιπολεί ή περιμένει σε πολυσύχναστους δημόσιους χώρους, για να «αστυνομεύει» τη μη σωστή συμπεριφορά και ενδυμασία. Το έγκλημά της; Φορούσε στενό παντελόνι και πετούσε μια μικρή τούφα μαλλιών από το hijab της. Η Amini και ο αδελφός της παρακάλεσαν για έλεος, λέγοντας ότι δεν ήταν εξοικειωμένοι με τους κανόνες στην Τεχεράνη. Παρακαλούσε τον αδελφό της να μην τους αφήσει να την πάρουν. Ο αδελφός της την περίμενε μπροστά από το κέντρο κράτησης της αστυνομίας Vozaga morality. Αλλά μετά από δύο ώρες έφτασε ένα ασθενοφόρο, για να τη μεταφέρει σε νοσοκομείο. Η οικογένεια βρήκε τελικά την Amini στο νοσοκομείο Kasra.

Ο άδικος θάνατος της Mahsa Amini προκάλεσε μια μεγάλη εξέγερση. Οι δυνάμεις ασφαλείας του Ιράν έχουν σκοτώσει 527 διαδηλωτές, μεταξύ των οποίων 71 παιδιά, στις περίπου 180 ημέρες από την έναρξη των διαδηλώσεων τον Σεπτέμβριο. Οι διαμαρτυρίες στο Ιράν συνεχίζονται παρά τη βίαιη καταστολή και η ιρανική κοινωνία της

Mahsa Amini. Σχέδιο: Στέλλα Πολύζου

διασποράς συνεχίζει να οργανώνεται σε όλο τον κόσμο, για να ασκήσει πίεση στις κυβερνήσεις να αναλάβουν δράση για την υποστήριξη των Ιρανών διαδηλωτών. Συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις του Ιράν. Υπήρξαν περίπου 28 καταγεγραμμένες συγκεντρώσεις στην Τεχεράνη.

Η Διεθνής Αμνηστία ανέφερε ότι 3 νεαροί διαδηλωτές, καταδικασμένοι σε θάνατο, υπέστησαν φρικτά βασανιστήρια, όπως μαστίγωμα, ηλεκτροσόκ και απειλές θανάτου. Οι Φρουροί της Επανάστασης βίασαν έναν και βασάνισαν σεξουαλικά έναν άλλο.

"Μια τοιχογραφία αλληλεγγύης στον ιρανικό λαό που απαιτεί αλλαγή καθεστώτος" αποκαλύφθηκε στη μεγαλύτερη αραβική πόλη του Ισραήλ, τη Ναζαρέτ, δήλωσε η ισραηλινή δημοσιογράφος Emily K. Schrader, προσθέτοντας ότι η κίνηση αυτή δείχνει ότι τόσο οι Ισραηλινοί Άραβες όσο και οι Εβραίοι είναι περήφανοι που στέκονται στο πλευρό των Ιρανών ενάντια στο ισλαμικό καθεστώς.

Συμπεραίνει, λοιπόν, κανείς πως όσο τραγικός και αν ήταν ο θάνατος της Mahsa Amini μέσα από τις διαδηλώσεις και την υποστήριξη ξέρουμε ότι δεν θα είναι μάταιος. Η Ιρανή κοπέλα που έχασε άδικα τη ζωή της αποτέλεσε, αποτελεί και θα αποτελεί έμπνευση και παράδειγμα ηρωισμού και δύναμης για όλες τις καταπιεσμένες γυναίκες οι οποίες υπερασπίζονται τη μνήμη της και παίρνουν εκδίκηση για τον θάνατό της κερδίζοντας τα δικαιώματά τους.

**Αριάδνη Σελβιάδου
Βασιλική Τσιραμπίδου**

Ματιές στον πολιτισμό

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗΣ 2023

Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα φεστιβάλ ντοκιμαντέρ του κόσμου. Διοργανώνεται κάθε Μάρτιο στη Θεσσαλονίκη, με γενική διευθύντρια την Ελίζ Ζαλαντό και διευθυντή τον Ορέστη Ανδρεαδάκη. Ιδρύθηκε το 1999 και διοργανώνεται από τον πολιτικό οργανισμό του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, τον μεγαλύτερο κινηματογραφικό θεσμό της χώρας. Κάθε χρόνο, καταφέρνουν να αναδείξουν τα καλύτερα διαμάντια του μελλοντικού κινηματογραφικού κόσμου. Έτσι και φέτος, στο 25^ο έτος του Φεστιβάλ που έλαβε χώρα την περίοδο 2/3-12/3, προβλήθηκαν τίτλοι που για ακόμη μία -φορά κατάφεραν να αλλάξουν την οπτική μας σε επίκαιρα θέματα. Την Κυριακή 12 Μαρτίου ανακοινώθηκαν οι νικητές με την απώλεια των συνηθισμένων τελετών και εορταστικών εκδηλώσεων λόγω εθνικού πένθους.

Το Χρυσό Αλέξανδρο, χρηματικό έπαθλο 12.000€, απονεμήθηκε στο *Κάτω από τον ουρανό της Δαμασκού* των Χέμπα Χαλέντ, Ταλάλ Ντέρκι και Αλί Γουαζί. Το έργο τους καυτηριάζει της έμφυλης βία και την πατριαρχική καταπίεση. Με τον Αργυρό Αλέξανδρο, χρηματικό έπαθλο 5.000€, τιμήθηκε το ντοκιμαντέρ *Τι δεν είμαι* της Τούντε Σκόβραν, ένα έργο που επανακαθορίζει τη σημασία του να γεννιέσαι θηλυκό ή αρσενικό όπως ανέφερε η επιτροπή. Υπήρξε τιμητική αναφορά και στην Κάτα Όλα για το έργο *Το μονοπάτι της ευτυχίας*.

Όσο αφορά τα βραβεία του Διεθνούς Διαγωνιστικού Newcomers, που επικεντρώνονται στην αμφισβήτηση των συμβάσεων των κινηματογραφικών ειδών, τον Χρυσό Αλέξανδρο-Δημήτρης Εϊπίδης των 10.000€ κατέκτησε η Ντομίνικα Μοντεάν-Πάνκοβ με το έργο *Η φωνή*, όπου αναλύει ζητήματα πίστης και ταυτότητας, αναλύοντας την θέση του ανθρώπου στον κόσμο. Ο Αργυρός Αλέξανδρος, βραβείο 4.000€, απονεμήθηκε στον Χρήστο Αδριανόπουλο με το ντοκιμαντέρ *Στον ουρανό του τίποτα με ελάχιστα* όπου ο σκηνοθέτης αφηγείται μια τρυφερή και γλυκιά ιστορία με πρωταγωνιστές τον παππού και τη γιαγιά του αφήνοντας πίσω το ζήτημα της γήρανσης και του θανάτου. Υπήρξε ειδική μνεία στο *Ladies in Waiting* της Ιωάννας Τσουκαλά.

Τα βραβεία Κοινού απονεμήθηκαν στα έργα: *Το γελαστό παιδί* του Άλαν Γκίλσεν, *Στην καρδιά της Καμπούλ* των Καρολίν Γκιγιέ και Ντενί Βαλγκενβίτς, *Η Ιστορία μιας επανάστασης* (**Na κοιμάμαι στο στήθος του...*) του Ιωσήφ Βαρδάκη, *MyCut* του Θανάση Ταταύλαλη και στο *BeinganIslander* του Δημήτρη Μπούρα. Και η φετινή χρονιά ήταν γεμάτη με επιτυχίες που συνεπήραν το κοινό με τα πορτρέτα και τις εικόνες που παρουσίασαν. Ελπίζουμε ότι στο 26^ο φεστιβάλ θα ανακαλύψουμε νέες δημιουργίες που θα μας συγκλονίσουν όλους!

Ευανθία Πατρώνη

Behind the scenes

Η δημοσιογραφία από την πίσω πλευρά

Η έκδοση της εφημερίδας «Η φωνή των μαθητών» έγινε στο πλαίσιο πολιτιστικού προγράμματος με τίτλο «Έκδοση εφημερίδας-δημοσιογραφικός λόγος». Για αυτό στις 27 Απριλίου, προκειμένου να αποκτήσουμε προσωπική άποψη και να γνωρίσουμε την πραγματικότητα της δημοσιογραφίας και των ΜΜΕ πραγματοποιήσαμε με το Γ3 δύο επισκέψεις, με συνοδούς καθηγητές τον κ. **Μάκη Καραγιάννη** και την κ. **Μαρίνα Θεοφανίδου**.

Στη δημοτική τηλεόραση TV100 μας υποδέχτηκαν φιλόξενα οι δημοσιογράφοι κ. **Γιώργος Ροδάκογλου** και η κ. **Τσάνα Βασιλική**. Μας μίλησαν για τον τρόπο που λειτουργεί ένας τηλεοπτικός σταθμός, την επιλογή και την κάλυψη των θεμάτων, το ρεπορτάζ και την αρχισυνταξία. Μας ξενάγησαν σε όλους τους χώρους του σταθμού όπου γίνεται το μακιγιάζ, το μοντάζ, το control room των ειδήσεων και φυσικά τα τηλεοπτικά στούντιο και τις κάμερες. Ρωτήσαμε, και μας απάντησαν, για τις δυσκολίες και τις χαρές του δημοσιογραφικού επαγγέλματος, πώς αξιολογούν τις ειδήσεις, αν τα κανάλια μας λένε πάντα την αλήθεια ή υπάρχουν σκοπιμότητες, τι συμβαίνει όταν μία μέρα δεν υπάρχουν ειδήσεις. Και φυσικά βγάλαμε αρκετές φωτογραφίες ως ενθύμιο αυτής της συναρπαστικής εμπειρίας. Στη συνέχεια επισκεφθήκαμε το τμήμα «Δημοσιογραφίας και ΜΜΕ» του ΑΠΘ. Καθίσαμε στα έδρανα και η κυρία κ. **Δέσποινα Καζανά** μας ενημέρωσε, με λεπτομέρειες και σε βάθος, για τον τρόπο που λειτουργεί το πανεπιστήμιο, το συνολικό πρόγραμμα σπουδών του τμήματος, το αντικείμενο και τις προοπτικές της δημοσιογραφίας και της επικοινωνίας και απάντησε υπομονετικά σε όλες τις ερωτήσεις μας. Τους ευχαριστούμε πολύ όλους, γιατί ανταποκρίθηκαν στην επιθυμία μας να γνωρίσουμε τον κόσμο της ενημέρωσης, όχι υπηρεσιακά αλλά μοιράστηκαν ανθρώπινα τις εμπειρίες της ζωής τους με έναν πολύ ζεστό και ευχάριστο τρόπο και μας έκαναν να νιώσουμε ευπρόσδεκτοι και σημαντικοί στο δικό τους χώρο.

Οι μαθητές εξομολογούνται την εμπειρία τους. «Μου άρεσε...».

«Το ευχάριστο κλίμα στην TV100 καθώς και ο χώρος, αλλά και οι πληροφορίες που μάθαμε για τη σχολή δημοσιογραφίας» **Ιωάννα Φουντούκη**- «Που όλοι ήταν ευγενικοί και μας εξήγησαν με ειλικρίνεια τα πάντα» **Αριάδνη Σελβιάδου**- «Η στιγμή που μου άρεσε περισσότερο ήταν το στούντιο που είδαμε και οι φωτογραφίες που τραβήξαμε μαζί» **Πατρώνη Ευανθία**-

Με την ευκαιρία κάναμε μία πρόβα... στις καρέκλες των εκφωνητών

«Μου άρεσε το πανεπιστήμιο, επειδή ήταν η πρώτη φορά που έχω μπει σε πανεπιστήμιο» **Μητρίσης Δημήτριος**- «Τα καινούργια πράγματα που έμαθα για τη δημοσιογραφία με αποτέλεσε να αποκτήσω μεγαλύτερο ενδιαφέρον για αυτήν» **Αναστασία Κομπολίτη**- «Η σχέση και η παρέα που κάναμε με τους δύο καθηγητές» **Νίκος Κωφίδης**- «Από όλα αυτά τα ωραία πράγματα που είδαμε αυτό που μου άρεσε περισσότερο ήταν το στούντιο στο TV100» **Πολύζου Στέλλα**- «Το κανάλι της TV100, η διαμόρφωσή του και η αγορά του Μοδιάνο» **Αναστασία Νόνα**- «Που είχαμε την ευκαιρία να δούμε το «behind the scenes» από το σκηνικό της εκπομπής» **Τσιραμπίδου Βασιλική** «Μου άρεσε που δεν κάναμε μάθημα» **Ανδρέας Βασικούρας**- «Που μας δόθηκε η ευκαιρία να μπούμε στο στούντιο της TV100» **Ιουλία Μπους** -«Μου άρεσαν πολύ οι νέες πληροφορίες που έμαθα για τη δημοσιογραφία» **Δημήτρης Αβραμίδης**- «Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν στο TV100, τα στούντιο, οι πληροφορίες που μάθαμε για τις ειδήσεις και γενικότερα για τη δημοσιογραφία. Επιπλέον, η επίσκεψή μας στο ΑΠΘ και αυτά που μας είπαν για τη φοίτηση της δημοσιογραφίας είναι κάτι που θα θυμάμαι» **Μαρία Τσιολάκη**- «Που πήγαμε στου Μοδιάνο και φάγαμε» **Σάββας Τσακιρίδης**- «Ο χώρος του στούντιο» **Μπαμπατζιάννη Κασσιανή**-

«Μου άρεσε πολύ η ξενάγηση και η φιλοξενία στην TV100 καθώς και η ευχάριστη ομιλία στο ΑΠΘ» **Μαριάννα Χάιτα**- «Ο τρόπος που συγκεντρώνουν τις πληροφορίες» **Σαπιρίδου Εμμέλεια**- «Εμένα με εντυπωσίασε ο χώρος των παρουσιάσεων και η διαδικασία. Επίσης, που έκανα μία μικρή πρόβα για το δελτίο καιρού μπροστά στην οθόνη» **Σαπούνα Φωτεινή**-

«Είχα πάει τσάρκα στη Θεσσαλονίκη και τριγυρνούσα στην ακροθαλασσιά...» **Λαϊκόν Άσμα**

«Το στούντιο του καναλιού» **Θοδωρής Ροδινός**- «Μου άρεσε πάρα πολύ το φαγητό!!!» **Λεοντίδης Βασίλειος**- «Η ξενάγηση στο TV100 και οι πληροφορίες σχετικά με τη δημοσιογραφία» **Ελίνα Κασαπίδου**- «Που πήγαμε βόλτα στο κέντρο και στην αγορά του Μοδιάνο» **Πρέκας Ταξιάρχης**- «Η επίσκεψη στο TV100 και η συζήτηση με τους δημοσιογράφους» **Θάλεια Λευκοπούλου** -«Όλα τα ενδιαφέροντα πράγματα που έμαθα στο TV100» **Σοφία Κουκουρίκου**.

Μπήκαμε στο πανεπιστήμιο... Το πρώτο μάθημα με την κ. Δέσποινα Καζανά